

Mál nr. 26/2018**M****og****V vegna sjúkra- og slysatryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu. Slysatrygging ökumanns.****Gögn.**

Málskot, dags. 22.01.2018 ásamt fylgigögnum.

Bréf V, váttryggingafélags, dags. 13.02.2018 ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Lögreglumaðurinn M fór á lögreglubifreið í lögregluútkall 27. október 2014. Á leiðinni var annarri bifreið ekið í veg fyrir lögreglubifreiðina með þeim afleiðingum að hún varð óökufær. Samkvæmt lögregluskýrslu kenndi M sér ekki meins við áreksturinn en þremur dögum síðar fór hann til heimilislæknis þar sem hann fór að finna fyrir einkennum í baki og öxl og fékk þá verkjalyf. Hann fór aftur til heimilislæknis 12. janúar 2015 og fékk meiri verkjalyf og aftur 3. febrúar 2014. Í vottorði heimilislæknis 30. október 2014 kemur fram að sennilegt sé að einkenni M muni ganga til baka en tíminn muni leiða það í ljós. Í gögnum málsins kemur einnig fram að M hafi fengið verkjalyf af og til árið 2016 og hafi fengið tilvísanir í sjúkraþjálfun, síðast 10. mars 2017.

V fékk lögregluskýrslu um áreksturinn 25. nóvember 2014. V hafnar bótaskyldu á þeim grundvelli að tilkynningarfrestur sé útrunnin þar sem tilkynning M um tjónið hafi fyrst borist í febrúar 2017. Ekki hafi skipt máli þótt félagið hafi fengið lögregluskýrsluna í nóvember 2014 þar sem ekki hafi komið þar fram að M hafi orðið fyrir líkamstjóni. V samþykkti að taka þátt í mati á varanlegum afleiðinum slyssins. V telur að hugtakið váttryggingaratburður skv. 124. gr. laga nr. 30/2004, um váttryggingarsamninga, verði ekki skilgreint svo þröngt að eingöngu sé átt við orsök eða grunnatvik sem leiði til tjóns. Í framkvæmd hafi túlkun 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 byggt á því að vegna slysa byrji fresturinn að líða þegar váttryggðum verði ljóst að hann búi við tímabundnar eða varanlegar líkamlegar afleiðingar sem geti orðið grundvöllur kröfu skv. váttryggingarsamningi. Atvik sem ekki valdi líkamlegum áverkum sé þannig ekki váttryggingaratburður í slysatryggingum enda hafi þá ekkert slys orðið. Í tilkynningu til váttryggingafélags verði að koma fram hver váttryggingartaki sé, hvers konar váttryggingu um ræðir og hver váttryggingaratburðurinn er þannig að félagið geti áttað sig hvaða hagsmunir séu í húfi. Komi ekki fram nægar upplýsingar í tilkynningu geti tilkynningin ekki talist fullnægjandi þótt atvikið hafi verið tilkynnt sem slíkt.

Matsgerð um varanleg einkenni M af völdum árekstursins var skilað 20. desember 2012. Niðurstaða matsgerðarinnar var að tímabundið atvinnutjón M væri ekkert né tímabil þjáningarbóta. Varanlegur miski var metin 5 stig og varanleg örorka 5%. Í skýrslunni kemur einnig fram að heilsufar M hafi verið stöðugt að liðnum þremur mánuðum frá slysinu og að M hafi átt að gera sér grein fyrir að hann væri með varanleg einkenni að liðnu ári frá slysinu.

M telur að þar sem V hafi fengið lögregluskýrslu um áreksturinn í nóvember 2014 séu ekki forsendur til að hafna bótaskyldu á grundvelli 124. gr. laga nr. 30/2004. M telur að tilkynning til V sem berst með öðrum hætti en tilkynningu tjónþola sjálfs rjúfi þann tilkynningarfrestart sem ákvæðið mælir fyrir um. Algengt sé að líkamstjón tjónþola komi ekki strax í ljós og í 2. gr. skilmála félagsins komi fram að váttryggingunni sé ætla að bæta tjón vegna umferðarslyss sem ökumaður verður fyrir við stjórn ökutækisins. Það sé því umferðarslysið sjálft sem valdi því að til greiðslu bóta geti komið. Váttryggingaatburð skv. 124. gr. laga nr. 30/2004 eigi því að túlka með þeim hætti að þar sé átt við slysaatvikið sjálft og þ.a.l. sé nægjanlegt skv. ákvæðinu að félaginu hafi borist tilkynning um að umferðarslysið hafi orðið.

M telur að niðurstaða matsmanna um að hann hafi átt að gera sér grein fyrir því ári eftir slys að hann væri með varanleg einkenni sé ekki í samræmi við þau gögn sem liggja fyrir og í raun algjörlega órökstudd. Taka verði mið af raunverulegri vitneskju tjónþola sjálfs um ástandið, þ.e. að líkamstjónið hafi haft varanlegar afleiðingar fyrir hann, en ekki sé nægilegt að hann hafi mátt vita um það. M telur að hann hafi raunverulega ekki haft vitneskju um varanlegar afleiðingar slyssins fyrr en í fyrsta lagi

þegar hann fór til læknis 26. október 2016 eða við það tímamark sem einkenni hans eru staðfest með heimsókn til læknis 10. febrúar 2017. Því hafi tilkynningarfrestur ekki verið liðinn þegar tilkynning barst félaginu í febrúar 2017.

Álit.

Í 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004, um váttryggingasamninga kemur fram að sá sem eigi rétt til bóta samkvæmt slysáttryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til félags innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á eða því hefur ekki borist tilkynning um váttryggingaratburð með öðrum hætti. Óumdeilt er að V fékk lögregluskýrslu um áreksturinn 25. nóvember 2014 en þar kom fram að M hafi ekki kennt sér meins við áreksturinn. V hafði því ekki upplýsingar um að M hafi orðið fyrir tjóni. Framkvæmdin hefur verið sú að tilkynning til váttryggingafélags skv. 124. gr. laga nr. 30/2004 þurfi að feli í sér að félag fái vitneskju um líkamstjón til að unnt sé að líta svo á að það hafi tilkynningu um tjónið. Tilkynning um áreksturinn sem slíkan kemur því ekki í veg fyrir tilkynningarfrestart skv. ákvæðinu.

Aðilar málsins voru sammála um að standa að matsgerð um afleiðingar árekstursins og hefur niðurstöðu matsins ekki verið hnekkt. Matsskýrslan er því lögð til grundvallar í málinu enda samþykkt gagn af hálfu beggja aðila. Samkvæmt matsskýrslunni átti M að gera sér grein fyrir að hann hefði varanleg einkenni af völdum slyssins að ári liðnu frá slysinu, þ.e. 27. október 2015. Hann hafði þá ársfrest til að tilkynna um tjónið, þ.e. til 27. október 2016. Þar sem M tilkynnti tjónið 6. febrúar 2017 til V var tilkynningarfrestart skv. 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 liðinn. Af þeim sökum á M ekki rétt á bótum.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysáttryggingu ökumanns hjá V.

Reykjavík, 13. mars 2018.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.